

РЕШЕНИЕ

№ 1087

гр. Перник, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря Десислава Ст. Дрехарска
като разгледа докладваното от ЛОРА Р. СТЕФАНОВА Гражданско дело №
20231720103476 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по обективно евентуално съединени иски срещу „Изи Асет Мениджмънт“ АД с правна квалификация, както следва: по чл. 26, ал. 1, пр. 1-во от ЗЗД, във вр. с чл. 22, във вр. с чл. 11, ал. 2, т. 10 от ЗПК; по чл. 26, ал. 1, пр. 1-во от ЗЗД, във вр. с чл. 22, във вр. с чл. 19, ал. 4 от ЗПК; по чл. 26, ал. 1, пр. 3-то от ЗЗД, във вр. с чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, във вр. с чл. 24 от ЗПК и по обективно евентуално съединени иски срещу „Файненшъл България“ ЕООД с правна квалификация, както следва: по чл. 26, ал. 1, пр. 3-то от ЗЗД, във вр. с чл. 16 от ЗПК; по чл. 26, ал. 1, пр. 2-ро от ЗЗД, във вр. с чл. 19, ал. 4 от ЗПК; по чл. 26, ал. 1, пр. 1-во от ЗЗД, във вр. с чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, във вр. с чл. 24 от ЗПК и по чл. 26, ал. 2, пр. 4-то от ЗЗД.

Образувано е по искова молба, подадена от С. Н. Р., ЕГН ***** от гр. *** против „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Джавахарлал Неру № 28, Силвър център, ет. 2, офис 40-46, представлявано от Г.Т.Т. и „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Джавахарлал Неру № 28, Силвър център, ет. 2, офис 40 - 46, представлявано от управителя П.Б.Д.

Ищецът твърди, че между него и ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД е сключен договор за паричен заем № 4211514/23.07.2021 г. по силата, на който ответникът му е предоставил сумата от 1000 лв., а той се е задължил да я върне в срок от 52 седмици на 26 броя погасителни вноски, при фиксиран годишен лихвен процент 35%, годишен процент на разходите - 40.90% и общ размер на плащанията - 1191.84 лв.

Сочи, че в чл. 4 от договора за паричен заем е предвидено задължение за заемателя в срок до три дни, считано от сключването да предостави на

заемодателя едно от следните обезпечения : две физически лица - поръчители, всяко от които да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение, чийто нетен размер да е 1000 лв.; банкова гаранция с бенефициер - заемодателя; одобрено от заемодателя дружество - гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Твърди, че в изпълнение на посочената разпоредба от договора за паричен заем е сключил договор за предоставяне на гаранция № 4211514/23.07.2021 г. с втория ответник - „Файненшъл България“ ЕООД, по силата на който се е задължил да му заплати сумата от 914.16 лв.

Сочи, че е изпълнил изцяло задълженията си по двата договора, сключени с ответниците.

Ищецът счита, че договорът за паричен заем е нищожен, тъй като не е изпълнено императивното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК за посочване на действителния годишен процент на разходите. Соци, че част от същите е и възнаграждението, дължимо на юридическото лице, предоставило гаранция, но те не са взети предвид при изчисление на ГПР съгласно договора за паричен заем.

Счита, че е нищожна и клаузата чл. 4 от договора за паричен заем, тъй като с него се заобикаля императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, установяваща максимален размер на ГПР. Излага съображения, че цитираната договорна разпоредба е в противоречие с изискването за ненарушаване на добрите нрави и на добрите търговски практики, заложен в чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП и чл. 147, ал. 1 от ЗЗП. Счита, че същата е уговорена във вреда на заемателя и води до значителна неравнопоставеност по отношение на правата и на задълженията на двете страни, тъй като с нея се предвижда заплащане на необосновано високо обезщетение/неустойка, което противоречи на чл. 143, т. 5 от ЗЗП. Соци, че е формулирана по неясен начин, непозволяващ да бъдат разбрани икономическите последици от нея.

Ищецът счита, че е нищожен и договорът за предоставяне на гаранция, сключен с втория ответник, тъй като противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3-то от ЗЗД. Соци, че изискванията на заемодателя за вида на алтернативно предвидените обезпечения го поставя в невъзможност да избере такова, тъй като обективно възможно се явява само предоставянето на гаранция от посочено от кредитора юридическо лице. Последното е свързано със заемодателя, като чрез заплащане на възнаграждение на същото се осигурява допълнителна печалба на кредитора по договора за паричен заем. Твърди се, че това е и целта на процесният договор, а не реалното обезпечаване на вземането на заемодателя.

Ищецът счита, че договорът за предоставяне на гаранция е нищожен и поради заобикаляне на закона по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 2-ро от ЗЗД. Излага, че се касае за две отделни правоотношения със свързани юридически лица, с които се заобикаля императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Соци, че е налице нищожност и поради противоречие с повелителните норми на чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, във вр. с чл. 24 от ЗПК, както и поради липса на основание по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 4 от ЗЗД, предвид нищожността на договора за паричен заем, за чието обезпечаване е сключен.

Искането към съда е при условията на евентуалност да прогласи за нищожен, поради противоречие с императивни правни норми договор за паричен заем № 4211514/23.07.2021 г.; да прогласи за нищожна разпоредбата

на чл. 4 от договор за паричен заем № 4211514/23.07.2021 г., поради противоречие с повелителни правни норми, евентуално поради тяхното заобикаляне; да прогласи за нищожен договор за предоставяне на гаранция № 4211514/23.07.2021 г., поради нарушаване на добрите нрави, евентуално - поради заобикаляне на закона, евентуално - поради нарушаване на закона, евентуално - поради липса на основание.

Заявена е претенция за присъждане на направените по делото разноски.

Исковата молба с приложенията е връчена на двамата ответници. В срока по чл. 131 от ГПК са постъпили писмени отговори от тях.

Ответникът „Изи Асет Мениджмънт“ АД оспорва предявените срещу него евентуално съединени иски като неоснователни. Твърди, че при сключване на процесния договор за паричен заем са спазени всички изисквания на ЗПК и ЗЗП. Сочи, че клаузите му отговарят напълно на императивните законови разпоредби и не ги заобикалят. Оспорва възраженията на ищеца за нарушение на добрите нрави и тяхното заобикаляне.

Искането към съда е да отхвърли всички предявени иски. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Моли делото да бъде разгледано в негово отсъствие.

Ответникът „Файненшъл България“ ЕООД оспорва предявените срещу него евентуално съединени иски. Сочи, че процесният договор за предоставяне на поръчителство и отделните му клаузи отговарят на всички изисквания на закона и са в съответствие с добрите нрави, и не ги заобикалят. Излага подробни аргументи за неоснователност на възраженията на ищеца.

Искането към съда е да отхвърли всички предявени иски и да присъди направените разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Моли делото да бъде разгледано в отсъствие на негов представител.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован не се е явил и не е бил представляван. С писмена молба е посочил, че поддържа предявените иски. Моли съда да ги уважи. Претендира разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на разноските, претендирани от ответниците.

В съдебно заседание, ответникът – „Изи Асет Мениджмънт“ АД, редовно призован, не е изпратил представител. Докладвана е молба от същия, в която заявява, че оспорва исковите и поддържа писмения отговор. Претендира разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответникът – „Файненшъл България“ ЕООД, редовно призован, не е изпратил представител. Докладвана е молба от същия, в която е направено искане за разглеждане на делото в негово отсъствие. Заявена е претенция за присъждане на разноски.

Съдът като обсъди приетите по делото писмени доказателства, в съответствие с чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намери за установено следното:

Не се спори между страните и е видно от договор за паричен заем № 4211514/23.07.2021 г. и погасителен план към него, че на 23.07.2021 г. между ищеца и ответника „Изи Асет Мениджмънт“ АД е сключен договор за паричен заем. Съгласно чл. 2 и чл. 3 от договора ищецът е получил в заем от

ответника сумата от 1000.00 лв. и се е задължил да я върне на 26 равни двуседмични вноски, всяка в размер на 45.84 лв., включваща главница и възнаградителна лихва, с падежи на 09.08.2021 г., 23.08.2021 г., 06.09.2021 г., 20.09.2021 г., 04.10.2021 г., 18.10.-2021 г., 01.11.2021 г., 15.11.2021 г., 29.11.2021 г., 13.12.2021 г., 27.12.2021 г., 10.01.2022 г., 24.01.2022 г., 07.02.2022 г., 21.02.2022 г., 07.03.2022 г., 21.03.2022 г., 04.04.2022 г., 18.04.2022 г., 02.05.2022 г., 16.05.2022 г., 30.05.2022 г., 13.06.2022 г., 27.06.2022 г., 11.07.2022 г., 25.07.2022 г. Годишният лихвен процент е фиксиран и е 35.00 %. Годишният процент на разходите е 40.90%. Общата дължима сума по заема е 1191.84 лв.

Съгласно чл. 4 от договора заемателят се е задължил в тридневен срок от датата на сключването му да представи на заемотателя едно от следните обезпечения – две физически лица – поръчители, всяко от които представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение, като осигурителният му доход да е в размер над 1000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен със заемотателя, да няма неплатени осигуровки за последните две години, да няма задължения към други банкови и финансови институции или кредитната му история една година назад да не е по-лоша от „редовен“; банкова гаранция с бенефициер заемателя и със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията; одобрено от заемотателя дружество – поръчител, което предоставя гаранционни сделки.

Няма спор по делото и се установява от представения договор за предоставяне на гаранция № 4211514/23.07.2021 г., че между ищеца и ответника „Файненшъл България“ ЕООД на 23.07.2021 г. е сключен договор за предоставяне на гаранция. По силата на чл. 1 от него „Файненшъл България“ ЕООД се е задължило да издаде гаранция за плащане в полза на заемотателя, с цел гарантиране изпълнението на всички задължения на заемателя. В чл. 3 от договора е уредено, че заемателят дължи възнаграждение на гаранта в общ размер на 914.16 лв., платимо на вноски, всяка от които в размер на 35.16 лв., дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по договора за паричен заем, като за приемането им е овластен кредиторът по договора за заем – „Изи Асет Мениджмънт“ АД.

Видно от погасителния план в него са включени и вноските по договора за предоставяне на гаранция, като общото плащане по договора е 2106.00 лв.

При така установените факти, от правна страна, съдът намира следното:

Исковете са предявени от надлежно процесуално легитимирано лице и при наличието на правен интерес, поради което са процесуално допустими.

Предявените срещу всеки от ответниците искове са евентуално съединени, като съдът следва да ги разгледа по реда, посочен от ищеца.

Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора за паричен заем, е действало извън рамките на своята професионална дейност. Ответникът – „Изи Асет Мениджмънт“ АД е финансова институция по смисъла на [чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗКИ](#), поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Следователно страните имат качество, съответно на потребител и на кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 3 и ал. 4 от ЗПК.

Сключеният между тях договор е договор за потребителски кредит по

смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗПК, поради което валидността му се преценява с оглед разпоредбите на ЗПК.

За да бъде валидно сключен договорът за потребителски кредит е необходимо да отговаря на императивните разпоредби на [чл. 10, ал. 1 от ЗПК](#), чл. [чл. 11, ал. 1, т. 7-12](#) и [т. 20](#) и [ал. 2 от ЗПК](#) и [чл. 12, ал. 1, т. 7-9 от ЗПК](#).

Ищецът основава претенцията си за нищожност на договора за паричен заем на неспазването на императивните разпоредби на [чл. 11, ал. 1, т. 10](#), вр. с [чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#).

Според [чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК](#) договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Според [чл. 19, ал. 1 от ЗПК](#), годишният лихвен процент изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Годишният процент на разходите се изчислява по специална формула чрез която се осигурява информация на потребителя как е образуван размерът му и каква е общо дължимата сума по договора. В него трябва да са включени всички разходи на кредитополучателя, пряко свързани с кредитното правоотношение.

Процесният договор за потребителски кредит не отговаря на посочените изисквания, тъй като в него са посочени единствено абсолютните стойности на годишния лихвен процент и годишния процент на разходите. Липсва ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита /кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от 40.90%.

Не се съдържа информация и за начина на изчисление на фиксирания годишен лихвен процент и отношението му към годишния процент на разходите. По този начин потребителят е поставен в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт.

Налице е и друго нарушение, тъй като посоченият в договора годишен процент на разходите от 40.90 % не съответства на общата сума на плащанията съгласно погасителния план, която е 21 6.00 лв. Видно от погасителния план още със сключването на договора за паричен заем е предвидено заплащането на възнаграждение за предоставяне на гаранция. Въведеното в договора изискване за вида на обезпечението, съдържа изначално поставени ограничения и конкретно определени параметри, които – предвид и изключително краткия срок, в който следва да се предоставят – тридневен от сключване на договора, на практика правят задължението изпълнимо само чрез предоставяне на гарант, който е одобрено от заемотателя дружество. Срокът е твърде кратък – за потребителя се създава значително затруднение, както относно физическо лице – поръчител, така и относно банковата гаранция, за учредяването на която се изисква набавяне на документи, одобрение и други, т.е. все действия, за които са нужни технологично време и чуждо съдействие. При това положение и изначалното

включване на възнаграждението на гаранта в погасителния план, води до извода, че то представлява скрито оскъпяване на кредита. Представеното обезпечение излиза извън функцията си да гарантира на кредитора изпълнение на задължението по договора, като неговата цел е да му осигури допълнителна печалба. Този извод се налага и от обстоятелството, че обезпечението следва да се представи в срок след сключване на договора за паричен заем, при положение, че преди отпускането му заемодателят е длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно - риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и възможностите за предоставяне на обезпечение. Включено по този начин към погасителните вноски, възнаграждението на гаранта се явява добавка към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемодателя. Ето защо и поради липса на част от задължителните реквизити на [т. 10 на чл. 11 ЗПК](#), договърът се явява недействителен.

Отделно - посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на [чл. 11, т. 10 ЗПК](#) е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи.

Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с [чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК](#). Липсата на разбираема и недвусмислена информация в договора по смисъла на [чл. 11, т. 10 ЗПК](#), е възможно да заблуди средния потребител относно цената и икономическите последици от сключването му.

От изложеното следва, че при сключване на процесния договор за паричен заем не е спазена императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, поради което същият на основание чл. 22 от ЗПК е изцяло нищожен. Затова първият предявен евентуално съединен иск срещу „Изи Асет Мениджмънт“ АД е основателен и следва да се уважи. Доколкото другите иски срещу същия ответник подлежат на разглеждане в случай на отхвърляне на този иск, то не следва да бъдат разглеждани.

Съдът намира за основателен и искът за прогласяване на нищожност на договора за предоставяне на гаранция. Последният е сключен между ищеца и ответника „Файненшъл България“ ЕООД за обезпечаване вземането на „Изи Асет Мениджмънт“ АД по договора за паричен заем, като ищецът се е задължил да заплати възнаграждение на гаранта в общ размер на 406.38 лв., платимо на заемодателя.

Видно от справка в електронната страница на Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, публично достъпна на <https://portal.registryagency.bg>, едноличен собственик на капитала на "Файненшъл България" ЕООД е "Изи Асет Мениджмънт" АД. Основен предмет на дейност на "Файненшъл България" ЕООД е гаранционни сделки, каквато е процесната. Следва да се посочи, че печалбата на "Файненшъл

България" ЕООД, от извършената от него търговска дейност като гарант за събиране на вземания, се разпределя в полза на едноличния собственик "Изи Асет Мениджмънт" АД.

С оглед това обстоятелство съдът приема, че със сключване на договора за предоставяне на гаранция се заобикаля разпоредбата на [чл. 19, ал. 4 ГПК](#), като в договора за поръчителство се уговоря възнаграждение, което в последствие ще бъде разпределено като печалба на "Изи Асет Мениджмънт" АД. С договора за поръчителство не се цели реално обезпечаване вземането на заемодателя по договора за паричен заем, тъй като плащайки задължението на потребителя в полза на "Изи Асет Мениджмънт" АД гарантът плаща вземането си сам на себе си. Със сключването на договор за предоставяне на гаранция се цели едно допълнително оскъпяване на договора за паричен заем, допълнително възнаграждение на заемателя, което е уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на [чл. 19, ал. 4 ГПК](#), което от своя страна води до недействителност на договора за поръчителство, респективно на уговорената в него клауза за заплащане на възнаграждение на основание [чл. 26, ал. 1, пр. 2](#) от ЗЗД, вр. с [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#).

Предвид изложеното искът за прогласяване на договора за предоставяне на гаранция е нищожен и следва да се уважи. Предвид уважаването на първия заявен от ищеца евентуален иск, съдът не следва да разглежда останалите такива.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят направените разноски – а именно заплатените държавни такси за уважените искове в общ размер на 100 лв.

На основание чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗА, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. в полза на адвокат Г. М. М. следва да се присъди възнаграждение от 400 лв. за всеки от уважените искове за предоставената от него безплатна правна помощ на ищеца.

Възраженията на двамата ответници за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случая са неотносими, тъй като то се определя от съда при условията на чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗА е в минимално предвидения размер.

Предвид изложеното, Районен съд – Перник

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1-во от ЗЗД, [чл. 22](#), във вр. с [чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК](#) договор за паричен заем № 4211514/23.07.2021 г., сключен на 23.07.2021 г. между С. Н. Р., ЕГН ***** от гр. *** и „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бел. Джавахарлал Неру № 28, Силвър център, ет. 2, офис 40-46, представлявано от Г.Т.Т., като противоречащ на закона.

ПРИЗНАВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2-ро от ЗЗД, във вр. с [чл. 21, ал. 1](#), вр. с [чл. 19, ал. 4 от ЗПК](#) договор за предоставяне на гаранция № 4211514/23.07.2021 г., сключен на 23.07.2021 г. между С. Н. Р., ЕГН ***** от гр. *** и „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК ***, със

седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Люлин № 7, бул. Джавахарлал Неру № 28, Силвестър център, ет. 2, офис 40-46, представлявано от П.Б.Д. поради заобикаляне на закона.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Люлин № 7, бул. Джавахарлал Неру № 28, „Силвър център“, ет. 2, офис 40-46, представлявано от Г.Т.Т. ДА ЗАПЛАТИ на С. Н. Р., ЕГН ***** от гр. *** сумата от 50 лв. /петдесет лева/, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Люлин № 7, бул. Джавахарлал Неру № 28, Силвестър център, ет. 2, офис 40-46, представлявано от П.Б.Д. ДА ЗАПЛАТИ на С. Н. Р., ЕГН ***** от гр. *** сумата от 50 лв. /петдесет лева/, представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА, във вр. с 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Люлин № 7, бул. Джавахарлал Неру № 28, „Силвър център“, ет. 2, офис 40-46, представлявано от Г.Т.Т. ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г. М. М. – член на Софийска адвокатска колегия, с персонален № 4900119810, със служебен адрес: гр. София, ул. Лавеле № 19, ет. 1 сумата от 400 лв. /четиристотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищеца.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА, във вр. с 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. „Файненшъл България“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Люлин № 7, бул. Джавахарлал Неру № 28, Силвестър център, ет. 2, офис 40-46, представлявано от П.Б.Д. ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Г. М. М. – член на Софийска адвокатска колегия, с персонален № 4900119810, със служебен адрес: гр. София, ул. Лавеле № 19, ет. 1 сумата от 400 лв. /четиристотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____